கண்ணன் பாட்டு

கண்ணன் பாட்டு

சி. சுப்பிரமணிய பாரதி

விற்பனையாளர் :

பாரதி புத்தக நிலையம்

மதுரை

பாரதி மலர் 3

வெளியிடுவோர்:
கன்னித் தமிழ்ப் பதிப்பகம்
மதுரை

விலை ரூபாய் ஒன்று

அக்டோபர் 1955

அச்சிட்டோர்: கலைமகள் பிரஸ், காரைக்குடி.

கண்ணன் — என் தோழன்

புன்னாகவராளி—திஸ்ரஜாதி ஏகதாளம்

வத்ஸல ரஸம்

பொன்னவிர் மேனிச் சுபத்திரை மாதைப்
புறங்கொண்டு போவ தற்கே-இனி
என்ன வழியென்று கேட்கில் உபாயம்
இருகணத் தேயுரைப் பான்;-அந்தக்
"கன்னன் வில்லாளர் தலைவனைக் கொன்றிடக்
காணும் வழியொன் றில்லேன்-வந்திங்கு
உன்னை யடைந்தனன்" என்னில் உபாயம்
ஒருகணத் தேயுரைப் பான்; 1

கானகத்தே சுற்றும் நாளிலும் நெஞ்சிற்
கலக்க மிலாதுசெய் வான்;-பெருஞ்
சேனைத் தலைநின்று போர்செய்யும் போதினில்
தேர்நடத் திக்கொடுப் பான்;-என்றன்
ஊனை வருத்திடு நோய்வரும் போதினில்
உற்ற மருந்து சொல்வான்;-நெஞ்சம்
ஈனக் கவலைக ளெய்திடும் போதில்
இதஞ்சொல்லி மாற்றிடு வான்; 2

பிழைக்கும் வழிசொல்ல வேண்டுமென் றாலொரு
பேச்சினி லேசொல்லு வான்;
உழைக்கும் வழிவினை யாளும் வழிபயன்
உண்ணும் வழியுரைப் பான்;
அழைக்கும் பொழுதினிற் போக்குச் சொல்லாமல்
அரைநொடிக் குள்வரு வான்;
மழைக்குக் குடை, பசி நேரத் துணவென்றன்
வாழ்வினுக் கெங்கள்கண் ணன். 3

கேட்ட பொழுதில் பொருள்கொடுப்பான்; சொல்லுங்
கேலி பொறுத்திடு வான்;-எனை
ஆட்டங்கள் காட்டியும் பாட்டுக்கள் பாடியும்
ஆறுதல் செய்திடுவான்;-என்றன்
நாட்டத்திற் கொண்ட குறிப்பினை யிஃதென்று
நான்சொல்லு முன்உணர் வான்;-அன்பர்
கூட்டத்தி லேயிந்தக் கண்ணனைப் போலன்பு
கொண்டவர் வேறுள ரோ? 4

உள்ளத்தி லேகரு வங்கொண்ட போதினில்
ஓங்கி யடித்திடு வான்;-நெஞ்சில்
கள்ளத்தைக் கொண்டொரு வார்த்தைசொன் னாலங்கு
காறி யுமிழ்ந்திடு வான்;-சிறு
பள்ளத்தி லேநெடு நாளழு குங்கெட்ட
பாசியை யெற்றி விடும்-பெரு
வெள்ளத்தைப் போலருள் வார்த்தைகள் சொல்லி
மெலிவு தவிர்த்திடு வான்; 5

கண்ணன் - என் தோழன்

சின்னக் குழந்தைகள் போல்விளை யாடிச்
சிரித்துக் களித்திடு வான்;-நல்ல
வண்ண மகளிர் வசப்பட வேபல
மாயங்கள் சூழ்ந்திடு வான்;-அவன்
சொன்னபடி நட வாவிடி லோமிகத்
தொல்லை யிழைத்திடு வான்;-கண்ணன்
தன்னை யிழந்துவி டில்,ஐய கோ! பின்
சகத்தினில் வாழ்வதி லேன். 6

கோபத்தி லேயொரு சொல்லிற் சிரித்துக்
குலுங்கிடச் செய்திடு வான்;-மனத்
தாபத்தி லேயொன்று செய்து மகிழ்ச்சி
தளிர்த்திடச் செய்திடு வான்;-பெரும்
ஆபத்தி னில்வந்து பக்கத்தி லேநின்று
அதனை விலக்கிடு வான்;-சுடர்த்
தீபத்தி லேவிழும் பூச்சிகள் போல்வரும்
தீமைகள் கொன்றிடு வான்; 7

உண்மை தவறி நடப்பவர் தம்மை
உதைத்து நசுக்கிடு வான்;-அருள்
வண்மையி னாலவன் மாத்திரம் பொய்கள்
மலைமலை யாவுரைப் பான்;-நல்ல
பெண்மைக் குணமுடை யான்;சில நேரத்தில்
பித்தர் குணமுடை யான்;-மிக்கத்
தண்மைக் குணமுடை யான்;சில நேரம்
தழலின் குணமுடை யான். 8

கொல்லுங் கொலைக்கஞ்சி டாத மறவர்
குணமிகத் தானுடை யான்;-கண்ணன்
சொல்லு மொழிகள் குழந்தைகள் போலொரு
சூதறி யாதுசொல் வான்;-என்றும்
நல்லவ ருக்கொரு தீங்குநண் ணாது
நயமுறக் காத்திடு வான்;-கண்ணன்
அல்லவ ருக்கு விடத்தினில் நோயில்
அழலினி லுங்கொடி யான். 9

காதல் விளைய மயக்கிடும் பாட்டினில்
கண்மகிழ் சித்திரத் தில்-பகை
மோதும் படைத்தொழில் யாவினு மேதிறம்
முற்றிய பண்டிதன் காண்;-உயர்
வேத முணர்ந்த முனிவ ருணர்வினில்
மேவு பரம்பொருள் காண்;-நல்ல
கீதை யுரைத்தெனை யின்புறச் செய்தவன்
கீர்த்திகள் வாழ்த்திடு வேன். 10

கண்ணன் — என் தாய்

நொண்டிச் சிந்து

உண்ணஉண்ணத் தெவிட்டா தே-அம்மை
உயிரெனும் முலையினில் உணர்வெனும் பால்;
வண்ணமுற வைத்தெனக் கே-என்றன்
வாயினிற்கொண் டூட்டுமோர் வண்மையுடை யாள்,
கண்ணனெனும் பெயருடை யாள்,-என்னைக்
கட்டிநிறை வான்எனுந்தன் கையி லணைத்து
மண்ணெனுந்தன் மடியில் வைத்தே-பல
மாயமுறுங் கதைசொல்லி மனங்களிப் பாள். 1

இன்பமெனச் சில கதைகள்-எனக்
கேற்றமென்றும் வெற்றியென்றும் சில கதைகள்
துன்பமெனச் சில கதைகள்-கெட்ட
தோல்வியென்றும் வீழ்ச்சியென்றுஞ் சில கதைகள்
என்பருவம் என்றன் விருப்பம்-எனும்
இவற்றினுக் கிணங்கவென் னுளமறிந் தே
அன்பொடவள் சொல்லிவரு வாள்;-அதில்
அற்புதமுண் டாய்ப்பர வசமடை வேன் 2

விந்தைவிந்தை யாக எனக்கே-பல
விதவிதத் தோற்றங்கள் காட்டுவிப் பாள்;
சந்திரனென் றொரு பொம்மை-அதில்
தண்ணமுதம் போலஒளி பரந்தொழு கும்;
மந்தை மந்தை யாமேகம்-பல
வண்ணமுறும் பொம்மையது மழைபொழி யும்;
முந்தஒரு சூரிய னுண்டு-அதன்
முகத்தொளி கூறுதற்கோர் மொழியிலே யே 3

வானத்து மீன்க ளுண்டு-சிறு
மணிகளைப் போல்மின்னி நிறைந்திருக் கும்;
நானதைக் கணக்கிட வே-மனம்
நாடிமிக முயல்கினும் கூடுவ தில்லை;
கானத்து மலைக ளுண்டு-எந்தக்
காலமுமொ ரிடம்விட்டு நகர்வதில் லை,
மோனத்தி லேயிருக் கும்-ஒரு
மொழியுரை யாதுவிளை யாடவருங் காண் 4

நல்லநல்ல நதிக ளுண்டு-அவை
நாடெங்கும் ஓடிவிளை யாடிவருங் காண்;
மெல்லமெல்லப் போயவை தாம்-விழும்
விரிகடற் பொம்மையது மிகப் பெரிதாம்;
எல்லையதிற் காணுவ தில்லை;-அலை
எற்றிநுரை கக்கியொரு பாட் டிசைக்கும்;
ஒல்லெனுமப் பாட்டினி லே-அம்மை
ஓமெனும் பெயரென்றும் ஒலித்திடுங் காண் 5

கண்ணன் - என் தாய்

சோலைகள் காவினங் கள்-அங்கு
சூழ்தரு பலநிற மணிமலர் கள்
சாலவும் இனியன வாய்-அங்கு
தருக்களில் தூங்கிடும் கனிவகை கள்
ஞாலமுற் றிலும்நிறைந் தே-மிக
நயந்தரு பொம்மைகள் எனக்கென வே
கோலமுஞ் சுவையு முற-அவள்
கோடிபல கோடிகள் குவித்துவைத் தாள் 6

தின்றிடப் பண்டங்க ளும்-செவி
தெவிட்டறக் கேட்கநற் பாட்டுக்க ளும்
ஒன்றுறப் பழகுதற் கே-அறி
வுடையமெய்த் தோழரும் அவள்கொடுத் தாள்;
கொன்றிடு மென இனி தாய்,-இன்பக்
கொடுநெருப் பாய்,அனற் சுவையமு தாய்,
நன்றியல் காதலுக் கே-இந்த
நாரியர் தமையெனைச் சூழவைத் தாள் 7

இறகுடைப் பறவைக ளும்-நிலந்
திரிந்திடும் விலங்குகள் ஊர்வன கள்
அறைகடல் நிறைந்திட வே-எண்ணில்
அமைத்திடற் கரியபல் வகைப்பட வே
சுறவுகள் மீன்வகை கள்-எனத்
தோழர்கள் பலருமிங் கெனக்களித் தாள்;
நிறைவுற இன்பம் வைத்தாள்;-அதை
நினைக்கவும் முழுதிலுங் கூடு தில்லை 8

சாத்திரம் கோடி வைத்தாள்;-அவை
தம்மினும் உயர்ந்ததோர் ஞானம்வைத் தாள்;
மீத்திடும் பொழுதினி லே-நான்
வேடிக்கை யுறக்கண்டு நகைப்பதற் கே
கோத்தபொய் வேதங்க ளும்-மதக்
கொலைகளும் அரசர்தம் கூத்துக்க ளும்
மூத்தவர் பொய்ந்நடை யும்-இள
மூடர்தம் கவலையும் அவள்புனைந் தாள்; 9

வேண்டிய கொடுத்திடு வாள்;-அவை
விரும்புமுன் கொடுத்திட விரைந்திடு வாள்;
ஆண்டருள் புரிந்திடு வாள்;-அண்ணன்
அருச்சுனன் போலெனை யாக்கிடு வாள்;
யாண்டுமெக் காலத்தி லும்-அவள்
இன்னருள் பாடுநற் றொழில்புரி வேன்;
நீண்டதொர் புகழ் வாழ்வும்-பிற
நிகரறு பெருமையும் அவள்கொடுப் பாள். 10

கண்ணன் – என் தந்தை

நொண்டிச்சிந்து

ப்ரதான ரஸம்–அற்புதம்

பூமிக் கெனையனுப்பினுள்;-அந்தப்
புதமண்ட லத்திலென் தம்பிக ளுண்டு;
நேமித்த நெறிப் படியே-இந்த
நெடுவெளி யெங்கணும் நித்தம் உருண்டே
போமித் தரைகளி லெல்லாம்-மனம்
போலவிருந் தாளுபவர் எங்க ளினத்தார்;
சாமி இவற்றினுக் கெல்லாம்-எங்கள்
தந்தையவன் சரிதைகள் சிறிது துரைப்பேன் 1

செல்வத்திற்கோர் குறை யில்லை;-எந்தை
சேமித்து வைத்தபொன்னுக் களவொன் றில்லை;
கல்வியில் மிகச் சிறந்தோன்-அவன்
கவிதையின் இனிமையொர் கணக்கி லில்லை;
பல்வகை மாண்பி னிடையே-கொஞ்சம்
பயித்தியம் அடிக்கடி தோன்றுவ துண்டு;
நல்வழி செல்லு பவரை-மனம்
நையும்வரை சோதனைசெய் நடத்தை யுண்டு 2

நாவு துணிகுவ தில்லை-உண்மை
நாமத்தை வெளிப்பட உரைப்ப தற்கே;
யாவருந் தெரிந் திடவே-எங்கள்
ஈசனென்றும் கண்ணனென்றும் சொல்லுவ துண்டு;
மூவகைப் பெயர் புனைந்தே-அவன்
முகமறி யாதவர் சண்டைகள் செய்வார்;
தேவர் குலத்தவன் என்றே-அவன்
செய்திதெரி யாதவர் சிலருரைப் பார் 3

பிறந்தது மறக் குலத்தில்;-அவன்
பேதமற வளர்ந்ததும் இடைக் குலத்தில்;
சிறந்தது பார்ப்பன ருள்ளே;-சில
செட்டிமக்க ளோடுமிகப் பழக்க முண்டு;
நிறந்தனிற் கருமை கொண்டான்;-அவன்
நேயமுறக் களிப்பது பொன்னிறப் பெண்கள்;
துறந்த நடைக ளுடையான்;-உங்கள்
சூனியப்பொய்ச் சாத்திரங்கள் கண்டு நகைப்பான் 4

ஏழைகளைத் தோழமை கொள்வான்;-செல்வம்
ஏறியார் தமைக்கண்டு சீறி விழுவான்;
தாழவரு துன்ப மதிலும்-நெஞ்சத்
தளர்ச்சிகொள் ளாதவர்க்குச் செல்வ மளிப்பான்;
நாழிகைக்கொர் புத்தி யுடையான்;-ஒரு
நாளிருந்த படிமற்றோர் நாளினி லில்லை.
பாழிடத்தை நாடி யிருப்பான்;-பல
பாட்டினிலும் கதையிலும் நேர மழிப்பான் 5

கண்ணன் - என் தந்தை

இன்பத்தை இனி தெனவும்-துன்பம்
இனிதில்லை யென்றுமவன் எண்ணுவ தில்லை;
அன்பு மிகவு முடையான்;-தெளிந்
தறிவினில் உயிர்க்குலம் ஏற்ற முறவே
வன்புகள் பல புரிவான்;-ஒரு
மந்திரியுண் டெந்தைக்கு விதி யென்பவன்;
முன்பு விதித்த தனையே-பின்பு
முறைப்படி யறிந்துண்ண மூட்டி விடுவான் 6

வேதங்கள் கோத்து வைத்தான்;-அந்த
வேதங்கள் மனிதர்தம் மொழியி லில்லை;
வேதங்க ளென்று புவியோர்-சொல்லும்
வெறுங்கதைத் திரளிலவ் வேத மில்லை;
வேதங்க ளென்றவற் றுள்ளே-அவன்
வேதத்திற் சிலசில கலந்த துண்டு;
வேதங்க ளன்றி யொன்றில்லை-இந்த
மேதினி மாந்தர்சொலும் வார்த்தைக ளெல்லாம் 7

நாலு குலங்கள் அமைத்தான்;-அதை
நாசமுறப் புரிந்தனர் மூட மனிதர்;
சீலம் அறிவு கருமம்-இவை
சிறந்தவர் குலத்தினிற் சிறந் தவராம்;
மேலவர் கீழவ ரென்றே-வெறும்
வேடத்திற் பிறப்பினில் விதிப் பனவாம்
போலிச் சுவடியை யெல்லாம்-இன்று
பொசுக்கிவிட் டாலெவர்க்கும் நன்மையுண் டென்பான் 8

வயது முதிர்ந்து விடினும்-எந்தை
வாலிபக் களையென்றும் மாறுவ தில்லை;
துயரில்லை, மூப்பு மில்லை,-என்றும்
சோர்வில்லை, நோயொன்றும் தொடுவ தில்லை;
பயமில்லை, பரிவொன் றில்லை,-எவர்
பக்கமும்நின் றெதிர்ப்பக்கம் வாட்டுவ தில்லை;
நயமிகத் தெரிந்தவன் காண்;-தனி
நடுநின்று விதிச்செயல் கண்டு மகிழ்வான் 9

துன்பத்தில் நொந்து வருவோர்-தம்மைத்
தூவென் றிகழ்ந்துசொல்லி வன்பு கனிவான்;
அன்பினைக் கைக்கொள் என்பான்;-துன்பம்
அத்தனையும் அப்பொழுது தீர்ந்திடும் என்பான்;
என்புடை பட்ட பொழுதும்-நெஞ்சில்
ஏக்கமுறப் பொறுப்பவர் தம்மை யுகப்பான்;
இன்பத்தை எண்ணு பவர்க்கே-என்றும்
இன்பமிகத் தருவதில் இன்ப முடையான் 10

கண்ணன் - என் சேவகன்

கூலிமிகக் கேட்பார் கொடுத்ததெலாம் தாமறப்பார்;
வேலைமிக வைத்திருந்தால் வீட்டிலே தங்கிடுவார்;
'ஏனடா, நீநேற்றைக் கிங்குவர வில்லை' யென்றால்
பானையிலே தேளிருந்து பல்லால் கடித்ததென்பார்;
வீட்டிலே பெண்டாட்டி மேற்பூதம் வந்ததென்பார்;
பாட்டியார் செத்துவிட்ட பன்னிரண்டா நாளென்பார்;
ஓயாமற் பொய்யுரைப்பார்; ஒன்றுரைக்க வேறுசெய்வார்;
தாயாதி யோடு தனியிடத்தே பேசிடுவார்;
உள்வீட்டுச் செய்தியெலாம் ஊரம் பலத்துரைப்பார்;
எள்வீட்டி லில்லையென்றால் எங்கும் முரசறைவார்.
சேவகரால் பட்ட சிரமமிக வுண்டு,கண்டீர்;
சேவகரில் லாவிடிலோ, செய்கை நடக்கவில்லை.
இங்கிதனால் யானும் இடர்மிகுந்து வாடுகையில்,
எங்கிருந்தோ வந்தான், 'இடைச்சாதிநான்' என்றான்;
"மாடுகன்று மேய்த்திடுவேன், மக்களைநான் காத்திடுவேன்;
வீடு பெருக்கி விளக்கேற்றி வைத்திடுவேன்;
சொன்னபடிகேட்பேன்; துணிமணிகள் காத்திடுவேன்
சின்னக் குழந்தைக்குச் சிங்காரப் பாட்டிசைத்தே

ஆட்டங்கள் காட்டி அழாதபடி பார்த்திடுவேன்;
காட்டுவழி யானாலும், கள்ளர்பய மானாலும்,
இரவிற் பகலிலே எந்நேர மானாலும்,
சிரமத்தைப் பார்ப்பதில்லை, தேவரீர் தம்முடனே
சுற்றுவேன் தங்களுக்கோர் துன்பமுறா மற்காப்பேன்;
கற்றவித்தை யேதுமில்லை; காட்டுமனி தன்; ஐயே!
ஆனபொழுதுங் கோலடி குத்துப்போர் மற்போர்
நானறிவேன்; சற்றும் நயவஞ்ச னைபுரியேன்"
என்றுபல சொல்லிநின்றான். "ஏது பெயர்? சொல்" என்றேன்.
"ஒன்றுமில்லை; கண்ணனென்பார் ஊரிலுள்ளோர்என்னை"என்றான்
கட்டுறுதி யுள்ளவுடல், கண்ணிலே நல்லகுணம்,
ஒட்டுறவே நன்றா வுரைத்திடுஞ்சொல்-ஈங்கிவற்றால்,
தக்கவனென் றுள்ளத்தே சார்ந்த மகிழ்ச்சியுடன்,
"மிக்கவுரை பலசொல்லி விருதுபல சாற்றுகிறாய்
கூலியென்ன கேட்கின்றாய்? கூறு" கென்றேன். "ஐயனே!
தாலிகட்டும் பெண்டாட்டி சந்ததிக ளேதுமில்லை;
நானோர் தனியாள்; நரைதிரைதோன் றாவிடினும்
ஆன வயதிற் களவில்லை; தேவரீர்
ஆதரித்தாற் போதும் அடியேனை; நெஞ்சிலுள்ள
காதல் பெரிதெனக்குக் காசுபெரி தில்லை" யென்றான்
பண்டைக் காலத்துப் பயித்தியத்தி லொன்றெனவே
கண்டு, மிகவும் களிப்புடனே நானவனை
ஆளாகக் கொண்டுவிட்டேன். அன்று முதற்கொண்டு
நாளாக நாளாக, நம்மிடத்தே கண்ணனுக்குப்
பற்று மிகுந்துவரல் பார்க்கின்றேன்; கண்ணனால்

கண்ணன் - என் சேவகன்

பெற்றுவரு நன்மையெலாம் பேசி முடியாது
கண்ணை யிமையிரண்டும் காப்பதுபோல், என்குடும்பம்
வண்ணமுறக் காக்கின்ருன் ; வாய்முணுத்தல் கண்டறியேன்
வீதி பெருக்குகிருன்; வீடுசுத்த மாக்குகிருன்;
தாதியர்செய் குற்றமெலாந் தட்டி யடக்குகிருன்
மக்களுக்கு வாத்தி, வளர்ப்புத்தாய், வைத்தியனுய்,
ஒக்கநயங் காட்டுகிருன் ; ஒன்றுங் குறைவின்றிப்
பண்டமெலாஞ் சேர்த்துவைத்துப் பால்வாங்கி மோர்வாங்கிப்
பெண்டுகளைத் தாய்போற் பிரியமுற ஆதரித்து
நண்பனுய், மந்திரியாய், நல்லா சிரியனுமாய்,
பண்பிலே தெய்வமாய்ப் பார்வையிலே சேவகனுய்,
எங்கிருந்தோ வந்தான், இடைச்சாதி யென்றுசொன்னுன்
இங்கிவனை யான்பெறவே என்னதவம் செய்துவிட்டேன்!
கண்ணன் எனதகத்தே கால்வைத்த நாள்முதலாய்
எண்ணம் விசாரம் எதுவும் அவன்பொறுப்பாய்ச்
செல்வம், இளமாண்பு, சீர்,சிறப்பு, நற்கீர்த்தி,
கல்வி, அறிவு, கவிதை, சிவயோகம்,
தெளிவே வடிவாஞ் சிவஞானம், என்றும்
ஒளிசேர் நலமனைத்தும் ஓங்கிவரு கின்றனகாண்!
கண்ணனைநான் ஆட்கொண்டேன்!
கண்கொண்டேன் கண்கொண்டேன்!
கண்ணனையாட் கொள்ளக் காரணமும் உள்ளனவே!

கண்ணன் — என் அரசன்

பகைமை முற்றி முதிர்ந்திடு மட்டிலும்
பார்த்திருப்ப தல்லா லொன்றுஞ் செய்திடான்;
நகைபுரிந்து பொறுத்துப் பொறுத் தையோ
நாட்கள் மாதங்க ளாண்டுகள் போக்குவான். 1

கண்ணன் வென்று பகைமை யழிந்துநாம்
கண்ணிற் காண்ப தரிதெனத் தோன்றுமே;
எண்ணெணமிட் டெண்ணமிட் டுச்ச லித்துநாம்
இழந்த நாட்கள் யுகமெனப் போகுமே. 2

படைகள் சேர்த்தல் பரிசனம் சேர்த்திடல்
பணமுண் டாக்கல் எதுவும் புரிந்திடான்;
'இடையன், வீரமி லாதவன், அஞ்சினோன்'
என்ற வர்சொலும் ஏச்சிற்கு நாணிலான். 3

கொல்லப் பூதம் அனுப்பிடும் மாமனே
கோலு யர்த்துல காண்டு களித்திட,
முல்லை மென்னகை மாதர்க்கும் பாட்டிற்கும்
மோக முற்றுப் பொழுதுகள் போக்குவான். 4

கண்ணன் - என் அரசன்

வான நீர்க்கு வருந்தும் பயிரென
மாந்தர் மற்றிவண் போர்க்குத் தவிக்கவும்,
தானம் கீர்த்தனை தாளங்கள் கூத்துக்கள்
தனிமை வேய்ங்குழல் என்றிவை போற்றுவான். 5

காலினைக் கையினாற் பற்றிக் கொண்டுநாம்
கதியெமக் கொன்று காட்டுவை யென்றிட்டால்,
நாலி லொன்று பலித்திடுங் காணென்பான்;
நாமச் சொல்லின் பொருளெங் குணர்வதே? 6

நாம வன்வலி நம்பி யிருக்கவும்,
நாண மின்றிப் பதுங்கி வளருவான்;
தீமை தன்னை விலக்கவுஞ் செய்குவான்;
சிறுமை கொண்டொளித் தோடவுஞ் செய்குவான். 7

தந்தி ரங்கள் பயிலவுஞ் செய்குவான்;
சவுரி யங்கள் பழகவுஞ் செய்குவான்;
மந்தி ரத்திற னும்பல காட்டுவான்;
வலிமை யின்றிச் சிறுமையில் வாழ்குவான்; 8

காலம் வந்துகை கூடுமப் போதிலோர்
கணத்தி லேபுதி தாக விளங்குவான்;
ஆல கால விடத்தினைப் போலவே,
அகில முற்றும் அசைந்திடச் சீறுவான்; 9

வேரும் வேரடி மண்ணு மிலாமலே
வெந்து போகப் பகைமை பொசுக்குவான்;

பாரும் வானமும் ஆயிர மாண்டுகள்
பட்ட துன்பங் கணத்திடை மாற்றுவான்; 10

சக்க ரத்தை யெடுப்ப தொருகணம்;
தருமம் பாரில் தழைத்தல் மறுகணம்;
இக்க ணத்தில் இடைக்கணமொன் றுண்டோ?
இதனுள் ளேபகை மாய்த்திட வல்லன்காண்! 11

கண்ண னெங்கள் அரசன் புகழினைக்
கவிதைகொண் டெந்தக் காலமும் போற்றுவேன்;
திண்ணை வாயில் பெருக்கவந் தேனெனைத்
தேசம் போற்றத்தன் மந்திரி யாக்கினான். 12

நித்தச் சோற்றினுக் கேவல்செய வந்தேன்;
நிகரி லாப்பெருஞ் செல்வ முதவினான்.
வித்தை நன்குகல் லாதவன் என்னுளே
வேத நுட்பம் விளங்கிடச் செய்திட்டான். 13

கண்ண னெம்பெரு மானருள் வாழ்கவே!
கலிய ழிந்து புவித்தலம் வாழ்கவே!
அண்ண லின்னருள் நாடிய நாடுதான்
அவலம் நீங்கிப் புகழில் உயர்கவே! 14

கண்ணன் – என் சீடன்

ஆசிரியப்பா

யானே யாகி என்னலாற் பிறவாய்
யானும் அவையுமாய் இரண்டினும் வேறாய்
யாதோ பொருளாம் மாயக் கண்ணன்,
என்னிலும் அறிவினிற் குறைந்தவன் போலவும்,
என்னைத் துணைக்கொண் டென்னுடை முயற்சியால்
என்னடை பழகலால் என்மொழி கேட்டலால்
மேம்பா டெய்த வேண்டினோன் போலவும்,
யான்சொலும் கவிதை என்மதி யளவை
இவற்றினைப் பெருமை யிலங்கின வென்று
கருதுவான் போலவும், கண்ணக் கள்வன்
சீடனா வந்தெனைச் சேர்ந்தனன், தெய்வமே!
பேதையேன் அவ்வலைப் பின்னலில் வீழ்ந்து
பட்டன தொல்லை பலபெரும் பாரதம்;
உளத்தினை வென்றிடேன்; உலகினை வெல்லவும்
தானகஞ் சுடாதேன் பிறர்தமைத் தானெனும்
சிறுமையி னகற்றிச் சிவத்திலே நிறுத்தவும்
தன்னுளே தெளிவும் சலிப்பிலா மகிழ்ச்சியும்
உற்றிடேன்; இந்தச் சகத்திலே யுள்ள

மாந்தர்க் குற்ற துயரெலாம் மாற்றி
இன்பத் திருத்தவும் எண்ணிய பிழைக்கெனைத்
தண்டனை புரிந்திடத் தானுளங் கொண்டு,
மாயக் கண்ணன் வலிந்தெனைச் சார்ந்து,
புகழ்ச்சிகள் கூறியும், புலமையை வியந்தும்,
பலவகை யால்அகப் பற்றுறச் செய்தான்;
வெறும்வாய் மெல்லுங் கிழவிக் கிஃதோர்
அவலாய் மூண்டது; யானுமங் கவனை
உயர்நிலைப் படுத்தலில் ஊக்கமிக் கவனாய்,
" இன்னது செய்திடேல், இவரொடு பழகேல்,
இவ்வகை மொழிந்திடேல், இனையன விரும்பேல்,
இன்னது கற்றிடேல், இன்னநூல் கற்பாய்,
இன்னவ ருறவுகொள், இன்னவை விரும்புவாய்"
எனப்பல தருமம் எடுத்தெடுத் தோதி,
ஓய்விலா தவனோ டுயிர்விட லானேன்.
கதையிலே கணவன் சொல்லினுக் கெல்லாம்
எதிர்செயும் மனைவிபோல், இவனும்நான் காட்டும்
நெறியினுக் கெல்லாம் நேரெதிர் நெறியே
நடப்பா னாயினன். நானிலத் தவர்தம்
மதிப்பையும் புகழுறு வாழ்வையும் புகழையும்
தெய்வமாக் கொண்ட சிறுமதி யுடையேன்,
கண்ணனுஞ் சேடன்யான் காட்டிய வழியெலாம்
விலகியே நடக்கும் விநோதமிங் கன்றியும்,
உலகினர் வெறுப்புறும் ஒழுக்கமத் தனையும்
தலையாக் கொண்டு சார்பெலாம் பழிச்சொலும்

கண்ணன் - என் சீடன்

இகழுமிக் கவனாய், என்மனம் வருந்த
நடந்திடல் கண்டேன்; நாட்பட நாட்படக்
கண்ணனுந் தனது கழிபடு நடையில்
மிஞ்சுவா னாகி, வீதியிற் பெரியோர்
கிழவிய ரெல்லாம் கிறுக்கனென் றிவனை
இகழ்ச்சியோ டிரக்கமுற் றேளனம் புரியும்
நிலையும்வந் திட்டான். நெஞ்சிலே யெனக்குத்
தோன்றிய வருத்தஞ் சொல்லிடப் படாது.
முத்தனாக் கிடநான் முயன்றதோ ரிளைஞன்
பித்தனென் றுலகினர் பேசிய பேச்சென்
நெஞ்சினை யறுத்தது; நீதிகள் பலவும்
தந்திரம் பலவும் சாத்திரம் பலவும்
சொல்லிநான் கண்ணனைத் தொளைத்திட லாயினேன்.
தேவ நிலையிலே சேர்த்திடா விடினும்,
மானுடந் தவறி மடிவுறா வண்ணம்,
கண்ணனை நானுங் காத்திட விரும்பித்
தீயெனக் கொதித்துச் சினமொழி யுரைத்தும்,
சிரித்துரை கூறியும், செள்ளென விழுந்தும்,
கேலிகள் பேசிக் கிளறியும் இன்னும்
எத்தனை வகையிலோ என்வழிக் கவனைக்
கொணர்ந்திட முயன்றேன்; கொள்பய னொன்றிலை.
கண்ணன் பித்தனாய்க் காட்டா ளாகி,
எவ்வகைத் தொழிலிலும் எண்ணமற் றவனாய்,
எவ்வகைப் பயனிலுங் கருத்திழந் தவனாய்,
குரங்காய்க் கரடியாய்க் கொம்புடைப் பிசாசாய்

யாதோ பொருளாய், எங்ஙனோ நின்றான்.
இதனால்,
அகந்தையும் மமதையும் ஆயிரம் புண்ணுற,
யான்கடுஞ் சினமுற்று 'எவ்வகை யானும்
கண்ணனை நேருறக் கண்டே தீர்ப்பேன்'
எனப்பெருந் தாப மெய்தினே னாகி,
'எவ்வா றேனும் இவனையோர் தொழிலில்
ஓரிடந் தன்னில் ஒருவழி வலிய
நிறுத்துவோ மாயின் நேருற் றிடுவான்'
என்றுளத் தெண்ணி, இசைந்திடுஞ் சமயங்
காத்திருந் திட்டேன், ஒருநாட் கண்ணனைத்
தனியே எனது வீட்டினிற் கொண்டு,
"மகனே, என்பால் வரம்பிலா நேசமும்
அன்பும்நீ யுடையை; அதனையான் நம்பி,
நின்னிட மொன்று கேட்பேன்; நீயது
செய்திடல் வேண்டும்; சேர்க்கையின் படியே
மாந்தர்தஞ் செயலெலாம் வகுப்புறல் கண்டாய்.
சாத்திர நாட்டமும், தருக்கமும், கவிதையில்
மெய்ப்பொரு ளாய்வதில் மிஞ்சிய விழைவும்
கொண்டோர் தமையே அருகினிற் கொண்டு,
பொருளினுக் கலையும் நேரம் போக
மிஞ்சிய பொழுதெலாம் அவருடன் மேவி
இருந்திட லாகுமேல், எனக்குநன் றுண்டாம்;
பொழுதெலாம் என்னுடன் போக்கிட விரும்பும்
அறிவுடை மகனிங் குனையலால் அறிந்திலேன்.

ஆதலால்,
என்பயன் கருதி, எனக்கொரு துணையாய்
என்னுடன் சிலநாள் இருந்திட நின்னை
வேண்டிநிற் கின்றேன், வேண்டுதல் மறுத்தே
என்னைநீ துன்பம் எய்துவித் திடாமே,
இவ்வுரைக் கிணங்குவாய்" என்றேன். கண்ணனும்,
"அங்ஙனே புரிவேன். ஆயின்நின் னிடத்தே
தொழிலிலாது யாங்ஙனம் சோம்பரில் இருப்பது?
காரிய மொன்று காட்டுவை யாயின்,
இருப்பேன்" என்றான். இவனுடை இயல்பையும்
திறனையுங் கருதி "என் செய்யுளை யெல்லாம்
நல்லதோர் பிரதியில் நாடொறும் எழுதிக்
கொடுத்திடுந் தொழிலினைக் கொள்ளுதி" என்றேன்.
நன்றெனக் கூறியோர் நாழிகை யிருந்தான்;
"செல்வேன்" என்றான்; சினத்தொடு நானும்
பழங்கதை யெழுதிய பகுதியொன் றினையவன்
கையினிற் கொடுத்துக் "கவினுற இதனை
எழுதுக" என்றேன்; இணங்குவான் போன்றதைக்
கையிலே கொண்டு கணப்பொழு திருந்தான்;
"செல்வேன்" என்றான். சினந்தீ யாகிநான்,
"ஏதடா, சொன்னசொல் அழித்துரைக் கின்றாய்?
பித்தனென் றுன்னை உலகினர் சொல்வது
பிழையிலைப் போலும்" என்றேன். அதற்கு
"நாளைவந் திவ்வினை நடத்துவேன்" என்றான்.
"இத்தொழி லிங்கே இப்பொழு தெடுத்துச்

செய்கின் றனையா? செய்குவ தில்லையா?
ஒருரை சொல்" என் றுறுமினேன். கண்ணனும்
"இல்லை" யென் றொருசொல் இமைக்குமுன் கூறினன்.
வெடுக்கெனச் சினத்தீ வெள்ளமாய்ப் பாய்ந்திடக்
கண்சிவந் திதழ்கள் துடித்திடக் கனன்றுநான்
"சீச்சீ, பேயே, சிறிதுபோழ் தேனும்
இனியென் முகத்தின் எதிர்நின் றிடாதே.
என்றுமிவ் வுலகில் என்னிடத் தினிநீ
போந்திடல் வேண்டா. போ,போ, போ" என்று
இடியுறச் சொன்னேன்; கண்ணனும் எழுந்து
செல்குவ னாயினன். விழிநீர் சேர்ந்திட
"மகனே, போகுதி, வாழ்கநீ, நின்னைத்
தேவர்காத் திடுக! நின்றனைச் செம்மை
செய்திடக் கருதி ஏதேதோ செய்தேன்.
தோற்றுவிட் டேனடா! சூழ்ச்சிக ளழிந்தேன்.
மறித்தினி வாராய், செல்லுதி வாழிநீ!"
எனத்துயர் நீங்கி, அமைதியோ டிசைத்தேன்;
சென்றனன் கண்ணன். திரும்பியோர் கணத்தே
எங்கிருந் தோநல் எழுதுகோல் கொணர்ந்தான்;
காட்டிய பகுதியைக் கவினுற வரைந்தான்.
"ஐயனே, நின்வழி யனைத்தையுங் கொள்ளுவேன்.
தொழில்பல புரிவேன். துன்பமிங் கென்றும்,
இனிநினக் கென்னால் எய்திடா" தெனப்பல
நல்லசொல் லுரைத்து நகைத்தனன் மறைந்தான்.
மறைந்ததோர் கண்ணன் மறுகணத் தென்றன்

நெஞ்சிலே தோன்றி நிகழ்த்துவா னயினன்;
"மகனே, ஒன்றை யாக்குதல் மாற்றுதல்
அழித்திட லெல்லாம் நின்செய லன்றுகாண்;
தோற்றே னெனநீ உரைத்திடும் பொழுதிலே
வென்றாய்; உலகினில் வேண்டிய தொழிலெலாம்
ஆசையுந் தாபமும் அகற்றியே புரிந்து
வாழ்கநீ" என்றான். வாழ்கமற் றவனே!

கண்ணன் — எனது சற்குரு

புன்னாகவராளி - திஸ்ரஜாதி - ஏகதாளம்.
ரஸங்கள் : அத்புதம், பக்தி.

சாத்திரங் கள்பல தேடினேன் - அங்கு
சங்கையில் லாதன சங்கையாம் - பழங்
கோத்திரங் கள்சொல்லு மூடர்தம்-பொய்மைக்
கூடையில் உண்மை கிடைக்குமோ? - நெஞ்சில்
மாத்திர மெந்த வகையிலும் - சக
மாயம் உணர்ந்திடல் வேண்டுமே - என்னும்
ஆத்திரம் நின்ற திதனிடை - நித்தம்
ஆயிரந் தொல்லைகள் சூழ்ந்தன. 1

நாடு முழுதிலுஞ் சுற்றிநான் - பல
நாட்க ளலைந்திடும் போதினில், - நிறைந்
தோடும் யமுனைக் கரையிலே - தடி
ஊன்றிச் சென்றாரோர் கிழவனார்; - ஒளி
கூடு முகமுந் தெளிவுதான் - குடி
கொண்டு விழியுஞ் சடைகளும் - வெள்ளைத்
தாடியுங் கண்டு வணங்கியே - பல
சங்கதி பேசி வருகையில், 2

கண்ணன் - எனது சற்குரு

என்னுளத் தாசை யறிந்தவர் - மிக
இன்புற் றுரைத்திட லாயினர் - "தம்பி,
நின்னுளத் திற்குத் தகுந்தவன், - சுடர்
நித்திய் மோனத் திருப்பவன், - உயர்
மன்னர் குலத்திற் பிறந்தவன், - வட
மாமது ரைப்பதி யாள்கின்றான், - கண்ணன்
தன்னைச் சரணென்று போவையேல், - அவன்
சத்தியங் கூறுவன்" என்றனர். 3

மாமது ரைப்பதி சென்றுநான் - அங்கு
வாழ்கின்ற கண்ணனைப் போற்றியே; - என்றன்
நாமமும் ஊரும் கருத்துமே - சொல்லி
நன்மை தருகென வேண்டினன்; - அவன்
காமனைப் போன்ற வடிவமும் - இளங்
காளையர் நட்பும் பழக்கமும் - கெட்ட
பூமியைக் காக்குந் தொழிலிலே - எந்தப்
போதுஞ் செலுத்திடுஞ் சிந்தையும், 4

ஆடலும் பாடலும் கண்டுநான் - 'முன்னர்
ஆற்றங் கரையினிற் கண்டதோர் - முனி
வேடந் தரித்த கிழவரைக் - கொல்ல
வேண்டு' மென் றுள்ளத்தி லெண்ணினேன் - 'சிறு
நாடு புரிந்திடு மன்னவன் - கண்ணன்
நாளுங் கவலையில் மூழ்கினோன்; - தவப்
பாடுபட் டோர்க்கும் விளங்கிடா - உண்மை
பார்த்திவ னெங்ஙனங் கூறுவான்?' 5

என்று கருதி யிருந்திட்டேன்; - பின்னர்
என்னைத் தனியிடங் கொண்டுபோய், - "நினை
நன்று மருவுக! மைந்தனே! - பர
ஞான முரைத்திடக் கேட்பைநீ; - நெஞ்சில்
ஒன்றுங் கவலையில் லாமலே - சிந்தை
ஊன்ற நிறுத்திக் களிப்புற்றே - தன்னை
வென்று மறந்திடும் போழ்தினில் - அங்கு
விண்ணை யளக்கும் அறிவுதான்! 6

சந்திரன் சோதி யுடையதாம்; - அது
சத்திய நித்திய வஸ்துவாம்; - அதைச்
சிந்திக்கும் போதினில் வந்துதான் - நினைச்
சேர்ந்து தழுவி யருள்செயும்; - அதன்
மந்திரத் தாலிவ் வுலகெலாம் - வந்த
மாயக் களிப்பெருங் கூத்துக்காண்; - 'இதைச்
சந்ததம் பொய்யென் றுரைத்திடும் - மடச்
சாத்திரம் பொய்' யென்று தள்ளடா! 7

"ஆதித் தனிப்பொரு ளாகுமோர் - கடல்
ஆருங் குமிழி உயிர்களாம்; - அந்தச்
சோதி யறிவென்னும் ஞாயிறு - தன்னைச்
சூழ்ந்த கதிர்கள் உயிர்களாம்; - இங்கு
மீதிப் பொருள்கள் எவையுமே - அதன்
மேனியில் தோன்றிடும் வண்ணங்கள்; - வண்ண
நீதி யறிந்தின்பம் எய்தியே - ஒரு
நேர்மைத் தொழிலில் இயங்குவார், 8

"சித்தத்தி லேசிவம் நடுவார், - இங்கு
சேர்ந்து களித்துல காளுவார், - நல்ல
மத்த மதவெங் களிறுபோல் - நடை
வாய்ந்திறு மாந்து திரிகுவார்; - ' இங்கு
நித்த நிகழ்வ தனைத்துமே - எந்தை
நீண்ட திருவரு ளால்வரும் - இன்பம்
சுத்த சுகந்தனி யானந்தம்' - எனச்
சூழ்ந்து கவலைகள் தள்ளியே. 9

"சோதி யறிவில் விளங்கவும் - உயர்
சூழ்ச்சி மதியில் விளங்கவும் - அற
நீதி முறைவழு வாமலே - எந்த
நேரமும் பூமித் தொழில்செய்து - கலை
ஓதிப் பொருளியல் கண்டுதாம் - பிறர்
உற்றிடுந் தொல்லைகள் மாற்றியே - இன்பம்
மோதி விழிக்கும் விழியினாற் - பெண்மை
மோகத்தில், செல்வத்தில், கீர்த்தியில், 10

" ஆடுதல், பாடுதல், சித்திரம் - கவி
யாதி யினைய கலைகளில் - உள்ளம்
ஈடுபட் டென்றும் நடப்பவர் - பிறர்
ஈன நிலைகண்டு துள்ளுவார் - அவர்
நாடும் பொருள்கள் அனைத்தையும் - சில
நாளினில் எய்தப் பெறுகுவார் - அவர்
காடு புதரில் வளரினும் - தெய்வக்
காவனம் என்றதைப் போற்றலாம். 11

"ஞானியர் தம்மியல் கூறினேன் - அந்த
ஞானம் விரைவினி லெய்துவாய்" - எனத்
தேனி லினிய குரலிலே - கண்ணன்
செப்பவும் உண்மை நிலைகண்டேன் - பண்டை
ஈன மனிதக் கனவெலாம் - எங்கன்
ஏகி மறைந்தது கண்டிலேன்; - அறி
வான தனிச்சுடர் நான்கண்டேன்! - அதன்
ஆட லுலகென நான்கண்டேன்! 12

கண்ணம்மா — என் குழந்தை

பராசக்தியைக் குழந்தையாகக் கண்டு சொல்லிய பாட்டு

ராகம்—பைரவி. தாளம்—ரூபகம்

ஸ ஸ ஸ — ஸா ஸா — பபப
தநீத — பதப — பா
பபப — பதப — பமா —கரிஸா
ரிகம — ரிகரி — ஸா

என்ற ஸ்வர வரிசைகளை மாதிரியாக வைத்துக்கொண்டு மனோபாவப்படி மாற்றிப் பாடுக.

சின்னஞ் சிறுகிளியே, - கண்ணம்மா!
செல்வக் களஞ்சியமே!
என்னைக் கலிதீர்த்தே - உலகில்
ஏற்றம் புரிய வந்தாய்! 1

பிள்ளைக் கனியமுதே - கண்ணம்மா!
பேசும்பொற் சித்திரமே!
அள்ளி யணைத்திடவே - என்முன்னே
ஆடி வருந் தேனே! 2

ஓடி வருகையிலே, - கண்ணம்மா!
உள்ளங் குளிரு தடீ;
ஆடித்திரிதல் கண்டால் - உன்னைப்போய்
ஆவி தழுவு தடீ. 3

உச்சி தனைமுகந்தால் - கருவம்
ஓங்கி வளரு தடீ;
மெச்சி யுனையூரார் - புகழ்ந்தால்
மேனி சிலிர்க்கு தடீ. 4

கன்னத்தில் முத்தமிட்டால் - உள்ளந்தான்
கள்வெறி கொள்ளு தடீ;
உன்னைத் தழுவிடிலோ, - கண்ணம்மா!
உன்மத்த மாகு தடீ. 5

சற்றுன் முகஞ்சிவந்தால் - மனது
சஞ்சல மாகு தடீ;
நெற்றி சுருங்கக்கண்டால் - எனக்கு
நெஞ்சம் பதைக்கு தடீ. 6

உன்கண்ணில் நீர்வழிந்தால் - என்னெஞ்சில்
உதிரங் கொட்டு தடீ;
என்கண்ணிற் பாவையன்றோ? - கண்ணம்மா!
என்னுயிர் நின்ன தன்றோ? 7

சொல்லு மழலையிலே, - கண்ணம்மா!
துன்பங்கள் தீர்த்திடு வாய்;
முல்லைச் சிரிப்பாலே - எனது
மூர்க்கந் தவிர்த்திடு வாய், 8

கண்ணம்மா - என் குழந்தை

இன்பக் கதைகளெல்லாம் - உன்னைப்போல்
ஏடுகள் சொல்வ துண்டோ?
அன்பு தருவதிலே - உனைநேர்
ஆகுமோர் தெய்வ முண்டோ? 9

மார்பில் அணிவதற்கே - உன்னைப்போல்
வைர மணிக ளுண்டோ?
சீர்பெற்று வாழ்வதற்கே - உன்னைப்போல்
செல்வம் பிறிது முண்டோ? 10

கண்ணன் — என் விளையாட்டுப் பிள்ளை

கேதாரம் - கண்டஜாதி - ஏகதாளம்.
ரஸங்கள் : அற்புதம், சிருங்காரம்

தீராத விளையாட்டுப் பிள்ளை - கண்ணன்
தெருவிலே பெண்களுக் கோயாத தொல்லை. (தீராத)

தின்னப் பழங்கொண்டு தருவான் ; - பாதி
தின்கின்ற போதிலே தட்டிப் பறிப்பான் ;
என்னப்பன் என்னையன் என்றால் - அதனை
எச்சிற் படுத்திக் கடித்துக் கொடுப்பான் (தீராத)

தேனொத்த பண்டங்கள் கொண்டு - என்ன
செய்தாலும் எட்டாத உயரத்தில் வைப்பான் ;
மானொத்த பெண்ணடி யென்பான் - சற்று
மனமகிழும் நேரத்தி லேகிள்ளி விடுவான் (தீராத)

அழகுள்ள மலர்கொண்டு வந்தே - என்னை
அழஅழச் செய்துபின், "கண்ணை மூடிக்கொள் ;
குழலிலே சூட்டுவேன்" என்பான் - என்னைக்
குருடாக்கி மலரினைத் தோழிக்கு வைப்பான் (தீராத)

கண்ணன் - என் விளையாட்டுப் பிள்ளை

பின்னலைப் பின்னின் றிழுப்பான் ; - தலை
பின்னே திரும்புமுன் னேசென்று மறைவான் ;
வன்னப் புதுச்சேலை தனிலே - புழுதி
வாரிச் சொரிந்தே வருத்திக் குலைப்பான் (தீராத)

புள்ளாங் குழல்கொண்டு வருவான் ; - அமுது
பொங்கித் ததும்புநற் கீதம் படிப்பான் ;
கள்ளால் மயங்குவது போலே - அதைக்
கண்மூடி வாய்திறந் தேகேட் டிருப்போம் (தீராத)

அங்காந் திருக்கும்வாய் தனிலே - கண்ணன்
ஆறேழு கட்டெறும் பைப்போட்டு விடுவான் ;
எங்காகி லும்பார்த்த துண்டோ ? - கண்ணன்
எங்களைச் செய்கின்ற வேடிக்கை யொன்றோ? (தீராத)

விளையாட வாவென் றழைப்பான் ; - வீட்டில்
வேலையென் றாலதைக் கேளா திழுப்பான் ;
இளையாரோ டாடிக் குதிப்பான் ; - எம்மை
இடையிற் பிரிந்துபோய் வீட்டிலே சொல்வான் (தீராத)

அம்மைக்கு நல்லவன் கண்டீர் ! - மூளி
அத்தைக்கு நல்லவன், தந்தைக்கு மஃதே ;
எம்மைத் துயர்செய்யும் பெரியோர் - வீட்டில்
யாவர்க்கும் நல்லவன் போலே நடப்பான் (தீராத)

கோளுக்கு மிகவுஞ் சமர்த்தன் - பொய்மை
சூத்திரம் பழிசொல்லக் கூசாச் சழக்கன் ;
ஆளுக் கிசைந்தபடி பேசி - தெருவில்
அத்தனை பெண்களையும் ஆகா தடிப்பான் (தீராத)

கண்ணன் - என் காதலன்

செஞ்சுருட்டி - திஸ்ர ஏக தாளம்

சிருங்கார ரஸம்

தூண்டிற் புழுவினைப் போல் - வெளியே
சுடர் விளக்கினைப் போல்,
நீண்ட பொழு தாக - எனது
நெஞ்சந் துடித்த தடீ.
கூண்டுக் கிளியினைப் போல் - தனிமை
கொண்டு மிகவும் நொந்தேன்;
வேண்டும் பொருளை யெல்லாம் - மனது
வெறுத்து விட்ட தடீ. 1

பாயின் மிசை நானும் - தனியே
படுத்தி ருக்கை யிலே,
தாயினைக் கண்டா லும், - சகியே
சலிப்பு வந்த தடீ.
வாயினில் வந்த தெல்லாம், - சகியே,
வளர்த்துப் பேசிடு வீர்;
நோயினைப் போலஞ்சி னேன், - சகியே
நுங்க ளுறவை யெல்லாம். 2

உணவு செல்ல வில்லை ;- சகியே,
உறக்கங் கொள்ள வில்லை.
மணம் விரும்ப வில்லை ;- சகியே,
மலர் பிடிக்க வில்லை ;
குண முறுதி யில்லை ;- எதிலும்
குழப்பம் வந்த தடீ ;
கணமும் உள்ளத் திலே - சுகமே
காணக் கிடைத்த தில்லை. 3

பாலுங் கசந்த தடீ ;-சகியே,
படுக்கையு நொந்த தடீ ;
கோலக் கிளி மொழியும் - செவியில்
குத்த லெடுத்த தடீ.
நாலு வயித்தி யரும் - இனிமேல்
நம்புதற் கில்லை யென்றார் ;
பாலத்துச் சோசி யனும் - கிரகம்
படுத்தும் என்று விட்டான். 4

கனவு கண்ட திலே - ஒருநாள்
கண்ணுக்குத் தோன்று மல்,
இனம் விளங்க வில்லை, - எவனோ
என்னகந் தொட்டு விட்டான்.
வினவக் கண் விழித்தேன் ;- சகியே,
மேனி மறைந்து விட்டான் :
மனத்தில் மட்டி லுமே - புதிதோர்
மகிழ்ச்சி கண்ட தடீ. 5

உச்சி குளிர்ந்த தடீ ; - சகியே.
உடம்பு நேராச் சு.
மச்சிலும் வீடுமெல்லாம் - முன்னைப்போல்
மனத்துக் கொத்த தடீ.
இச்சை பிறந்த தடீ - எதிலும்
இன்பம் விளைந்த தடீ.
அச்ச மொழிந்த தடீ ; - சகியே,
அழகு வந்த தடீ. 6

எண்ணும் பொழுதி லெல்லாம், - அவன்கை
இட்ட விடத்தி னிலே
தண்ணென் றிருந்த தடீ ; - புதிதோர்
சாந்தி பிறந்த தடீ :
எண்ணி யெண்ணிப் பார்த்தேன் ;—அவன் தான்
யாரெனச் சிந்தை செய்தேன் ;
கண்ணன் திரு வுருவம்—அங்ஙனே
கண்ணின்முன் நின்ற தடீ. 7

கண்ணன் - என் காதலன்

உறக்கமும் விழிப்பும்

நாதநாமக்கிரியை - ஆதிதாளம்.
ரஸங்கள் : பீபத்ஸம், சிருங்காரம்

நேரம் மிகுந்ததின்னும் நித்திரையின்றி ; - உங்கள்
நினைப்புத் தெரியவில்லை, கூத்த டிக்கிறீர் ;
சோரன் உறங்கிவிழு நள்ளிரவிலே - என்ன
தூளி படுகுதடி, இவ்வி டத்திலே.
ஊரை யெழுப்பிவிட நிச்சயங்கொண்டீர், - அன்னை
ஒருத்தியுண் டென்பதையும் மறந்து விட்டீர் ;
சாரம் மிகுந்ததென்று வார்த்தைசொல்கிறீர், - மிகச்
சலிப்புத் தருகுதடி சகிப் பெண்களே ! 1

நானும் பலதினங்கள் பொறுத்திருந்தேன், - இது
நாளுக்கு நாளதிக மாகி விட்டதே ;
கூனன் ஒருவன்வந்திந் நாணி பின்னலைக்
கொண்டை மலர்சிதற நின்றி ழுத்ததும்,

கண்ணன் - என் காதலன்

ஆனை மதம்பிடித்திவ் வஞ்சியம்மை யின்
அருகினி லோடஇவள் மூர்ச்சை யுற்றதும்,
பானையில் வெண்ணெய்முற் றும் தின்று விட்டதால்
பாங்கி யுரோகிணிக்கு நோவு கண்டதும், 2

பத்தினி யாளையொரு பண்ணை வெளியில்
பத்துச் சிறுவர்வந்து முத்த மிட்டதும்,
நத்தி மகளினுக்கோர் சோதிடன் வந்து
நாற்ப தரசர்தம்மை வாக்க ளித்ததும்,
கொத்துக் கனல்விழியக் கோவினிப் பெண்ணைக்
கொங்கத்து மூளிகண்டு கொக்க ரித்ததும்,
வித்தைப் பெயருடைய வீணி யவளும்
மேற்குத் திசைமொழிகள் கற்று வந்ததும், 3

எத்தனை பொய்களடி! என்ன கதைகள்!
என்னை உறக்கமின்றி இன்னல் செய்கிறீர்;
சத்த மிடுங்குழல்கள் வீணைக ளெல்லாம்
தாளங்க ளோடுகட்டி மூடிவைத் தங்கே,
மெத்த வெளிச்சமின்றி ஒற்றை விளக்கை
மேற்குச் சுவரருகில் வைத்ததன் பின்னர்,
நித்திரை கொள்ளஎனைத் தனியில் விட்டே
நீங்களெல் லோருமுங்கள் வீடு செல்லுவீர். 5

பாங்கியர் போனபின்பு தனியிருந்து சொல்லுதல்

கண்கள் உறங்கவொரு காரண முண்டோ,
கண்ணனை இன்றிரவு காண்பதன் முன்னே?
பெண்களெல் லோருமவர் வீடு சென்றிட்டார்;
பிரிய மிருந்தகண்ணன் காத்திருக் கின்றான்;
வெண்கல வணிகரின் வீதி முனையில்
வேலிப் புறத்திலெனைக் காணடி யென்றான்;
கண்கள் உறங்கலெனுங் காரிய முண்டோ,
கண்ணனைக் கையிரண்டுங் கட்ட லின்றியே? 5

கண்ணன் – என் காதலன்

காட்டிலே தேடுதல்

ஹிந்துஸ்தானி தோடி - ஆதி தாளம்.

ரஸங்கள்: பயாநகம், அற்புதம்.

திக்குத் தெரியாத காட்டில் - உனைத்
தேடித் தேடி இளைத்தேனே.

மிக்க நலமுடைய மரங்கள், - பல
விந்தைச் சுவையுடைய கனிகள், - எந்தப்
பக்கத்தையு மமறைக்கும் வரைகள், - அங்கு
பாடி நகர்ந்துவரு நதிகள், - ஒரு (திக்)

நெஞ்சிற் கனல்மணக்கும் பூக்கள், - எங்கும்
நீளக் கிடக்குமிலைக் கடல்கள், - மதி
வஞ்சித் திடுமகழிச் சுனைகள், - முட்கள்
மண்டித் துயர்கொடுக்கும் புதர்கள், - ஒரு (திக்)

ஆசை பெறவிழிக்கும் மான்கள், - உள்ளம்
அஞ்சக் குரல்பழகும் புலிகள், - நல்ல
நேசக் கவிதைசொல்லும் பறவை, - அங்கு
நீண்டே படுத்திருக்கும் பாம்பு, - ஒரு (திக்)

தன்னிச்சை கொண்டலையும் சிங்கம் - அதன்
சத்தத் தினிற்கலங்கும் யானை - அதன்
முன்னின்று ஓடுமிள மான்கள் - இவை
முட்டா தயல்பதுங்குந் தவளை - ஒரு (திக்)

கால்கை சோர்ந்துவிழ லானேன் - இரு
கண்ணுந் துயில்படர லானேன் - ஒரு
வேல்கைக் கொண்டுகொலை வேடன் - உள்ளம்
வெட்கங் கொண்டொழிய விழித்தான் - ஒரு (திக்)

"பெண்ணே, உனதழகைக் கண்டு - மனம்
பித்தங் கொள்ளு" தென்று நகைத்தான் - "அடி
கண்ணே, எனதிருகண் மணியே - உனைக்
கட்டித் தழுவமனங் கொண்டேன். 6

சோர்ந்தே படுத்திருக்க லாமோ ? - நல்ல
துண்டக் கறிசமைத்துத் தின்போம் - சுவை
தேர்ந்தே கனிகள்கொண்டு தருவேன் - நல்ல
தேங்கள் உண்டினிது களிப்போம்." 7

என்றே கொடியவிழி வேடன் - உயிர்
இற்றுப் போகவிழித் துரைத்தான் - தனி
நின்றேஇரு கரமுங் குவித்து - அந்த
நீசன் முன்னரிவை சொல்வேன் :- 8

கண்ணன் - என் காதலன்

" அண்ணா, உனதடியில் வீழ்வேன் - எனை
அஞ்சக் கொடுமைசொல்ல வேண்டா - பிறன்
கண்ணாலஞ் செய்துவிட்ட பெண்ணை - உன்றன்
கண்ணாற் பார்த்திடவுந் தகுமோ? 9

"ஏடி! சாத்திரங்கள் வேண்டேன் - நின
தின்பம் வேண்டுமடி, கனியே! - நின்றன்
மோடி கிருக்குதடி தலையை, - நல்ல
மொந்தைப் பழையகள்ளைப் போலே." 10

காதா லிந்தவுரை கேட்டேன் - 'அட
கண்ணா!' வென்றலறி வீழ்ந்தேன் - மிகப்
போதாக வில்லை யிதற்குள்ளே - என்றன்
போதந் தெளியநினைக் கண்டேன். 11

கண்ணா, வேடனெங்கு போனான்? - உனைக்
கண்டே யலறிவிழுந் தானோ? - மணி
வண்ணா! எனதபயக் குரலில் - எனை
வாழ்விக்க வந்தஅருள் வாழி! 12

கண்ணன் — என் காதலன்

பாங்கியைத் தூது விடுதல்

தங்கப்பாட்டு மெட்டு.

ரஸங்கள்: சிருங்காரம், ரௌத்ரம்

கண்ணன் மனநிலையைத் தங்கமே தங்கம்-அடி தங்கமே தங்கம்
கண்டுவர வேணுமடி தங்கமே தங்கம்
எண்ண முரைத்துவிடில் தங்கமே தங்கம் - பின்னர்
ஏதெனிலுஞ் செய்வமடி தங்கமே தங்கம் 1

கன்னிகை யாயிருந்து தங்கமே தங்கம் - நாங்கள்
காலங் கழிப்பமடி தங்கமே தங்கம்;
அன்னிய மன்னர் மக்கள் பூமியிலுண்டாம் - என்னும்
அதனையுஞ் சொல்லிடடி தங்கமே தங்கம் 2

சொன்ன மொழிதவறும் மன்ன வனுக்கே - எங்கும்
தோழமை யில்லையடி தங்கமே தங்கம்;
என்ன பிழைகளிங்கு கண்டிருக் கின்றான் ? - அவை
யாவுந் தெளிவுபெறக் கேட்டு விடடீ 3

கண்ணன் - என் காதலன்

மையல் கொடுத்துவிட்டுத் தங்கமே தங்கம் - தலை
மறைந்து திரிபவர்க்கு மானமு முண்டோ?
பொய்யை யுருவமெனக் கொண்டவ னென்றே - கிழப்
பொன்னி யுரைத்த துண்டு தங்கமே தங்கம் 4

ஆற்றங் கரையதனில் முன்ன மொருநாள் - எனை
அழைத்துத் தனியிடத்திற் பேசிய வெல்லாம்
தூற்றி நகர்முரசு சாற்றுவ னென்றே
சொல்லி வருவையடி தங்கமே தங்கம் 5

சோர மிழைத்திடையர் பெண்க ளுடனே - அவன்
சூழ்ச்சித் திறமைபல காட்டுவ தெல்லாம்
வீர மறக்குலத்து மாதரி டத்தே
வேண்டிய தில்லையென்று சொல்லி விடடி 6

பெண்ணென்று பூமிதனிற் பிறந்து விட்டால் - மிகப்
பீழை யிருக்குதடி தங்கமே தங்கம்;
பண்ணொன்று வேய்ங்குழலில் ஊதிவந்திட்டான் அதைப்
பற்றி மறக்குதில்லை பஞ்சை யுள்ளமே 7

நேர முழுதிலுமப் பாவி தன்னையே - உள்ளம்
நினைத்து மறுகுதடி தங்கமே தங்கம்
தீர ஒருசொலின்று கேட்டு வந்திட்டால் - பின்பு
தெய்வ மிருக்குதடி தங்கமே தங்கம் 8

கண்ணன் — என் காதலன்

பிரிவாற்ருமை

ராகம் — பிலஹரி

ஆசை முகமறந்து போச்சே - இதை
ஆரிடம் சொல்வேனடி தோழீ?
நேசம் மறக்கவில்லை நெஞ்சம் - எனில்
நினைவு முகமறக்க லாமோ? 1

கண்ணில் தெரியுதொரு தோற்றம் - அதில்
கண்ண னழகுமுழு தில்லை;
நண்ணு முகவடிவு காணில் - அந்த
நல்ல மலர்ச்சிரிப்பைக் காணோம். 2

ஓய்வும் ஒழிதலுமில் லாமல் - அவன்
உறவை நினைத்திருக்கு முள்ளம்;
வாயும் உரைப்பதுண்டு கண்டாய் - அந்த
மாயன் புகழினையெப் போதும். 3

கண்ணன் - என் காதலன்

கண்கள் புரிந்துவிட்ட பாவம் - உயிர்க்
கண்ண னுருமறக்க லாச்சு;
பெண்க ளினத்திலிது போலே - ஒரு
பேதையை முன்புகண்ட துண்டோ? 4

தேனை மறந்திருக்கும் வண்டும் - ஒளிச்
சிறப்பை மறந்துவிட்ட பூவும்
வானை மறந்திருக்கும் பயிரும் - இந்த
வையம் முழுதுமில்லை தோழி. 5

கண்ணன் முகமறந்து போனால் - இந்தக்
கண்க ளிருந்துபய னுண்டோ?
வண்ணப் படமுமில்லை கண்டாய் - இனி
வாழும் வழியென்னடி தோழி? 6

கண்ணன் – என் காந்தன்

வராளி-திஸ்ர ஏகதாளம்
சிருங்கார ரஸம்

கனிகள் கொண்டுதரும் - கண்ணன்
கற்கண்டு போலினிதாய் ;
பனிசெய் சந்தனமும் - பின்னும்
பல்வகை அத்தர்களும்,
குனியும் வாண்முகத்தான் - கண்ணன்
குலவி நெற்றியிலே
இனிய பொட்டிடவே - வண்ணம்
இயன்ற சவ்வாதும், 1

கொண்டை முடிப்பதற்கே - மணங்
கூடும் தயிலங்களும்,
வண்டு விழியினுக்கே - கண்ணன்
மையுங் கொண்டுதரும் ;
தண்டைப் பதங்களுக்கே - செம்மை
சார்த்துசெம் பஞ்சுதரும் ;
பெண்டிர் தமக்கெல்லாம் - கண்ணன்
பேசருந் தெய்வமடீ ! 2

குங்குமங் கொண்டுவரும் - கண்ணன்
குழைத்து மார்பெழுத;
சங்கையி லாதபணம் - தந்தே
தழுவி மையல்செய்யும்;
பங்கமொன் றில்லாமல் - முகம்
பார்த்திருந் தாற்போதும்;
மங்கள மாகுமடீ - பின்னோர்
வருத்த மில்லையடீ! 3

கண்ணம்மா—என் காதலி

காட்சி வியப்பு

செஞ்சுருட்டி-ஏகதாளம்.
ரஸங்கள்: சிருங்காரம்; அற்புதம்

சுட்டும் விழிச்சுடர் தான்,-கண்ணம்மா!
சூரிய சந்திர ரோ?
வட்டக் கரிய விழி,-கண்ணம்மா!
வானக் கருமை கொல்லோ?
பட்டுக் கரு நீலப்-புடவை
பதித்த நல் வயிரம்
நட்ட நடுநிசி யில்-தெரியும்
நக்ஷத் திரங்க ளடி! 1

சோலை மலரொளி யோ-உனது
சுந்தரப் புன்னகை தான்?
நீலக் கடலலை யே-உனது
நெஞ்சி லலைக ளடி!
கோலக் குயி லோசை-உனது
குர லினிமை யடி!
வாலைக் குமரி யடி,-கண்ணம்மா!
மருவக் காதல்கொண் டேன். 2

சாத்திரம் பேசுகி றாய்,- கண்ணம்மா!
சாத்திர மேதுக் கடி!
ஆத்திரங் கொண்டவர்க் கே,- கண்ணம்மா!
சாத்திர முண்டோ டி?
மூத்தவர் சம்மதி யில்- வதுவை
முறைகள் பின்புசெய் வோம்;
காத்திருப் பேனோ டி?- இதுபார்,
கன்னத்து முத்த மொன்று! 3

கண்ணம்மா – என் காதலி

பின்னே வந்து நின்று கண் மறைத்தல்

நாதநாமக்கிரியை - ஆதிதாளம்
சிருங்கார ரஸம்

மாலைப் பொழுதிலொரு மேடை மிசையே
வானையுங் கடலையும் நோக்கி யிருந்தேன்;
மூலைக் கடலினையவ் வான வளையம்
முத்தமிட் டேதழுவி முகிழ்த்தல் கண்டேன்;
நீல நெருக்கிடையில் நெஞ்சு செலுத்தி,
நேரங் கழிவதிலும் நினைப் பின்றியே
சாலப் பலபலநற் பகற்கன வில்
தன்னை மறந்தலயந் தன்னி லிருந்தேன். 1

ஆங்கப் பொழுதிலென் பின்பு றத்திலே,
ஆள்வந்து நின்றெனது கண்ம றைக்கவே,
பாங்கினிற் கையிரண்டுந் தீண்டி யறிந்தேன்,
பட்டுடை வீசுகமழ் தன்னி லறிந்தேன்,
ஓங்கி வருமுவகை யூற்றி லறிந்தேன்;
ஒட்டும் இரண்டுளத்தின் தட்டி லறிந்தேன்;
'வாங்கி விடடிகையை யேடி கண்ணம்மா,
மாய மெவரிடத்தில்?' என்று மொழிந்தேன். 2

சிரித்த ஒலியிலவள் கைவி லக்கியே,
திருமித் தழுவி,"என்ன செய்திசொல்" லென்றேன்;
"நெரித்த திரைக்கடலில் என்ன கண்டிட்டாய்?
நீல விசும்பினிடை என்ன கண்டிட்டாய்?
திரித்த நுரையினிடை என்ன கண்டிட்டாய்?
சின்னக் குமிழிகளில் என்ன கண்டிட்டாய்?
பிரித்துப் பிரித்துநித மேக மளந்தே,
பெற்ற நலங்களென்ன? பேசுதி" என்றாள். 3

"நெரித்த திரைக்கடலில் நின்முகங் கண்டேன்;
நீல விசும்பினிடை நின்முகங் கண்டேன்;
திரித்த நுரையினிடை நின்முகங் கண்டேன்;
சின்னக் குமிழிகளில் நின்முகங் கண்டேன்;
பிரித்துப் பிரித்துநித மேக மளந்தே,
பெற்றதுன் முகமன்றிப் பிறிதொன் றில்லை;
சிரித்த ஒலியினிலுன் கைவி லக்கியே,
திருமித் தழுவியதில் நின்முகங் கண்டேன்." 4

கண்ணம்மா – என் காதலி

முகத்திரை களைதல்

நாதநாமக்கிரியை - ஆதி தாளம்
சிருங்கார ரஸம்

தில்லித் துருக்கர்செய்த வழக்கமடி - பெண்கள்
திரையிட்டு முகமலர் மறைத்துவைத்தல்;
வல்லி யிடையினையும் ஓங்கிமுன்னிற்கும் - இந்த
மார்பையும் மூடுவது சாத்திரங் கண்டாய்;
வல்லி யிடையினையும் மார்பிரண்டையும் - துணி
மறைத்தத னாலழகு மறைந்த தில்லை;
சொல்லித் தெரிவதில்லை, மன்மதக்கலை - முகச்
சோதி மறைத்துமொரு காதலிங் குண்டோ? 1

ஆரியர் முன்னெறிகள் மேன்மையென்கிறாய்? - பண்டை
ஆரியப் பெண்களுக்குத் திரைக ளுண்டோ?
ஓரிரு முறைகண்டு பழகியபின் - வெறும்
ஒப்புக்குக் காட்டுவதில் நாண மென்னடி?
யாரிருந் தென்னையிங்கு தடுத்திடுவார் - வலு
வாக முகத்திரையை யகற்றி விட்டால்?
காரிய மில்லையடி வீண்பசப்பிலே - கனி
கண்டவன் தோலுரிக்கக் காத்திருப் பனோ? 2

கண்ணம்மா – என் காதலி

நாணிக் கண் புதைத்தல்

நாதநாமக்கிரியை – ஆதிதாளம்

சிருங்கார ரஸம்

மன்னர் குலத்தினிடைப் பிறந்தவளை - இவன்
மருவ நிகழ்ந்ததென்று நாண முற்றதோ?
சின்னஞ் சிறுகுழந்தை யென்றகருத்தோ - இங்கு
செய்யத்தகாத செய்கை செய்தவ ருண்டோ?
வன்ன முகத்திரையைக் களைந்திடென்றேன் -நின்றன்
மதங்கண்டு துகிலினை வலி துரிந்தேன்
என்ன கருத்திலடி கண்புதைக்கிறாய்? - எனக்
கெண்ணப் படுவதில்லை யேடி கண்ணம்மா! 1

கன்னி வயதிலுனைக் கண்டதில்லையோ? - கன்னங்
கன்றிச் சிவக்கமுத்த மிட்ட தில்லையோ?
அன்னிய மாகநம்முள் எண்ணுவதில்லை, - இரண்
டாவியுமொன ருகுமெனக் கொண்ட தில்லையோ?
பன்னிப் பலவுரைகள் சொல்லுவதென்னே? - துகில்
பறித்தவன் கைபறிக்கப் பயங் கொள்வனோ?
என்னைப் புறமெனவுங் கருதுவதோ? - கண்கள்
இரண்டினி லொன்றையொன்று கண்டு வெள்குமோ?

நாட்டினிற் பெண்களுக்கு நாயகர்சொல் லும் - சுவை
நைந்த பழங்கதைகள் நானு ரைப்பதோ?
பாட்டுஞ் சுதியுமொன்று கலந்திடுங்கால் - தம்முட்
பன்னி யுபசரணை பேசுவ துண்டோ?
நீட்டுங் கதிர்களொடு நிலவுவந்தே - விண்ணை
நின்று புகழ்ந்து விட்டுப் பின்மருவுமோ?
மூட்டும் விறகினையச் சோதிகவ்வுங்கால் - அவை
முன்னுப சாரவகை மொழிந் திடுமோ? 3

சாத்திரக் காரரிடம் கேட்டுவந்திட்டேன்; - அவர்
சாத்திரஞ் சொல்லியதை நினக் குரைப்பேன்;
நேற்றுமுன் னளில்வந்த உறவன்றடீ; - மிக
நெடும்பண்டைக் காலமுதல் சேர்ந்து வந்ததாம்
போற்றுமி ராமனென முன்புதித்தனை, - அங்கு
பொன்மிதிலைக் கரசன் பூமடந்தை நான்;
ஊற்றமு தென்னவொரு வேய்ங்குழல்கொண்டோன்—கண்ணன்
உருவம் நினக்கமையப் பார்த்தன் அங்குநான்; 4

முன்னை மிகப்பழமை இரணியனும் - எந்தை
மூர்க்கந் தவிர்க்கவந்த நரசிங்கன் நீ,
பின்னையோர் புத்தனென நான்வளர்ந்திட்டேன் - ஒளிப்
பெண்மை அசோதரையென் றுன்னை யெய்தினேன்
சொன்னவர் சாத்திரத்தில் மிகவல்லர்காண்; - அவர்
சொல்லிற் பழுதிருக்கக் காரண மில்லை;
இன்னுங் கடைசி வரை ஒட்டிருக்குமாம்; - இதில்
ஏதுக்கு நாணமுற்றுக் கண் புதைப்பதே? 5

கண்ணம்மா - என் காதலி

குறிப்பிடம் தவறியது

செஞ்சுருட்டி - ஆதிதாளம்

சிருங்கார ரஸம்

தீர்த்தக் கரையினிலே - தெற்கு மூலையில்
செண்பகத் தோட்டத்திலே,
பார்த்திருந்தால் வருவேன் - வெண்ணிலாவிலே
பாங்கியோ டென்றுசொன்னாய்
வார்த்தை தவறிவிட்டாய் - அடி கண்ணம்மா!
மார்பு துடிக்குதடீ!
பார்த்த விடத்திலெல்லாம் - உன்னைப்போலவே
பாவை தெரியுதடீ! 1

மேனி கொதிக்குதடீ - தலை சுற்றியே
வேதனை செய்குதடீ!
வானி லிடத்தையெல்லாம் - இந்த வெண்ணிலா
வந்து தழுவுது பார்
மோனத் திருக்குதடீ - இந்த வையகம்
மூழ்கித் துயிலினிலே
நானொருவன் மட்டிலும் - பிரி வென்பதோர்
நரகத் துழலுவதோ? 2

கடுமை யுடையதடீ - எந்த நேரமும்
காவலுன் மாளிகையில்;
அடிமை புகுந்தபின்னும் - எண்ணும்போது நான்
அங்கு வருதற்கில்லை;
கொடுமை பொறுக்கவில்லை - கட்டுங் காவலும்
கூடிக் கிடக்குதங்கே;
நடுமை யரசியவள் - எதற்காகவோ
நாணிக் குலைந்திடுவாள்

கூடிப் பிரியாமலே - ஓரி ராவெலாம்
கொஞ்சிக் குலவி யங்கே
ஆடி விளையாடியே, - உன்றன்மேனியை
ஆயிரங் கோடி முறை
நாடித் தழுவிமனக் - குறைதீர்ந்துநான்
நல்ல களியெய்தியே
பாடிப் பரவசமாய் - நிற்கவே தவம்
பண்ணிய தில்லையடி!

கண்ணம்மா - என் காதலி

யோகம்

பாயுமொளி நீ யெனக்கு, பார்க்கும் விழி நானுனக்கு;
தோயு மது நீ யெனக்கு, தும்பியடி நானுனக்கு;
வாயுரைக்க வருகுதில்லை, வாழி நின்றன் மேன்மை யெல்லாம்;
தூய சுடர் வானொளியே! சூறையமுதே! கண்ணம்மா!

வீணையடி நீ யெனக்கு, மேவும் விரல் நானுனக்கு;
பூணும் வடம் நீ யெனக்கு, புது வயிரம் நானுனக்கு,
காணுமிடந் தோறு நின்றன் கண்ணினொளி வீசுதடீ!
மாணுடைய பேரரசே! வாழ்வு நிலையே! கண்ணம்மா!

வான மழை நீ யெனக்கு, வண்ண மயில் நானுனக்கு;
பான மடி நீ யெனக்கு, பாண்டமடி நானுனக்கு;
ஞான வொளி வீசுதடி, நங்கை நின்றன் சோதிமுகம்;
ஊனமறு நல்லழகே! ஊறு சுவையே! கண்ணம்மா!

வெண்ணிலவு நீ யெனக்கு, மேவு கடல் நானுனக்கு;
பண்ணு சுதி நீ யெனக்கு, பாட்டினிமை நானுனக்கு;
எண்ணி யெண்ணிப்பார்த்திடிலோர் எண்ணமிலை நின்சுவைக்கே!
கண்ணின் மணி போன்றவளே! கட்டியமுதே! கண்ணம்மா!

வீசுகமழ் நீயெனக்கு, விரியுமலர் நானுனக்கு ;
பேசுபொருள் நீ யெனக்கு, பேணுமொழி நானுனக்கு
நேசமுள்ள வான்சுடரே! நின்னழகை யெதுரைப்பேன்?
ஆசைமதுவே, கனியே, அள்ளு சுவையே ! கண்ணம்மா !

காதலடி நீ யெனக்கு, காந்தமடி நானுனக்கு;
வேதமடி நீ யெனக்கு, வித்தையடி நானுனக்கு;
போதமுற்ற போதினிலே பொங்கிவரும் தீஞ்சுவையே
நாதவடி வானவளே! நல்லவுயிரே ! கண்ணம்மா!

நல்லவுயிர் நீ யெனக்கு, நாடியடி நானுனக்கு ;
செல்வமடி நீ யெனக்கு, சேமநிதி நானுனக்கு;
எல்லையற்ற பேரழகே! எங்கு நிறை பொற்சுடரே !
முல்லை நிகர் புன்னகையாய்! மோதுமின்பமே!கண்ணம்மா!

தாரையடி நீயெனக்கு, தண்மதியம் நானுக்கு ;
வீரமடி நீயெனக்கு, வெற்றியடி நானுனக்கு ;
தாரணியில் வானுலகில் சார்ந்திருக்கும் இன்பமெல்லாம்
ஓருருவ மாய்ச்சமைந்தாய்! உள்ளமுதமே! கண்ணம்மா!

கண்ணன் — என் ஆண்டான்

புன்னாகவராளி-திஸ்ர ஏகதாளம்.

ரஸங்கள்: அற்புதம், கருணை

தஞ்ச முலகினில் எங்கணு மின்றித்
    தவித்துத் தடுமாறி
பஞ்சைப் பறையன் அடிமை புகுந்தேன்,
    பாரமுனக் காண்டே;
    ஆண்டே - பாரமுனக் காண்டே. 1

துன்பமும் நோயும் மிடிமையுந் தீர்த்துச்
    சுகமரு ளல்வேண்டும்;
அன்புட னின்புகழ் பாடிக் குதித்துநின்
    ஆணை வழிநடப்பேன்,
    ஆண்டே - ஆணை வழிநடப்பேன். 2

சேரி முழுதும் பறையடித் தேயருட்
    சீர்த்திகள் பாடிடுவேன்;
பேரிகை கொட்டித் திசைக ளதிரநின்
    பெயர்மு ழக்கிடுவேன்,
    ஆண்டே - பெயர்மு ழக்கிடுவேன். 3

பண்ணைப் பறையர்தங் கூட்டத்தி லேயிவன்
பாக்கிய மோங்கிவிட்டான்;
கண்ண னடிமை யிவனெனுங் கீர்த்தியில்
காதலுற் றிங்குவந்தேன்,
ஆண்டே - காதலுற் றிங்குவந்தேன். 4

காடு கழனிகள் காத்திடுவேன், நின்றன்
காலிகள் மேய்த்திடுவேன்;
பாடுபடச் சொல்லிப் பார்த்ததன் பின்னரென்
பக்குவஞ் சொல்லாண்டே!
ஆண்டே - பக்குவஞ் சொல்லாண்டே. 5

தோட்டங்கள் கொத்திச் செடிவளர்க் கச்சொல்லிச்
சோதனை போடாண்டே:
கட்டு மழைக்குறி தப்பிச்சொன்ன லெனைக்
காட்டியடி யாண்டே;
ஆண்டே - கட்டியடி யாண்டே. 6

பெண்டு குழந்தைகள் கஞ்சிகு டித்துப்
பிழைத்திட வேண்டுமையே!
அண்டை யயலுக்கென் னலுப காரங்கள்
ஆகிட வேண்டுமையே!
உபகாரங்கள் - ஆகிட வேண்டுமையே! 7

மானத்தைக் காக்கவோர் நாலுமு ழத்துணி
வாங்கித் தரவேணும்;
தானத்துக் குச்சில வேட்டிகள் வாங்கித்
தரவுங்கட னண்டே,
சிலவேட்டி - தரவுங்கட னண்டே. 8

கண்ணன் - என் ஆண்டான்

ஒன்பது வாயிற் குடிலினைச் சுற்றி
யொரு சில பேய்கள் வந்தே
துன்பப் படுத்துது மந்திரஞ் செய்து
தொலைத்திட வேண்டுமையே!
பகையாவுந்—தொலைத்திட வேண்டுமையே! 9

பேயும் பிசாசுந் திருடரு மென்றன்
பெயரினைக் கேட்டளவில்,
வாயுங்கை யுங்கட்டி அஞ்சி நடக்க
வழி செய்ய வேண்டுமையே!
தொல்லை தீரும்-வழிசெய்ய வேண்டுமையே! 10

கண்ணம்மா — எனது குலதெய்வம்

ராகம்-புன்னாக வராளி

பல்லவி

நின்னைச் சரணடைந்தேன் - கண்ணம்மா!
நின்னைச் சரணடைந்தேன்!

சரணங்கள்

பொன்னை உயர்வைப் புகழை விரும்பிடும்
என்னைக் கவலைகள் தின்னத் தகாதென்று நின்

மிடிமையும் அச்சமு மேவியென் னெஞ்சில்
குடிமை புகுந்தன, கொன்றவை போக்கென்று நின்

தன்செய லெண்ணித் தவிப்பது தீர்ந்திங்கு
நின்செயல் செய்து நிறைவுபெறும் வணம் நின்

துன்ப மினியில்லை, சோர்வில்லை, தோற்பில்லை,
அன்பு நெறியில் அறங்கள் வளர்த்திட நின்

நல்லது தீயது நாமறியோம் அன்னை!
நல்லது நாட்டுக! தீமையை ஓட்டுக! நின்

முன்னுரை

திரு. வ. வே. சு. அய்யர்

நம் காலத்துத் தமிழ்க் கவிகளுள் பிரதம ஸ்தானத்தை வகிக்கும் ஸ்ரீமான் சுப்பிரமணிய பாரதியின் நூல்களுக்கு முன்னுரை வேண்டுவதே யில்லை. இருப்பினும், 'பாயிர மல்லது பனுவ லன்றே' என்னும் முதுமொழியை நினைத்தோ அல்லது வேறு என்ன எண்ணியோ, பதிப் பாசிரியர் இக் கண்ணன் பாட்டின் இரண்டாம் பதிப் பிற்கு என்னை ஒரு முன்னுரை எழுதித் தரவேண்டுமெனக் கேட்டார் ; சிறிதளவேனும் சாத்தியமாயிருக்கிற ஒரு காரி யத்தை நட்புரிமை பூண்டோர் செய்யும்படி வேண்டினுல் மறுத்தல் அழகன்று என நினைத்துச் சம்மதித்தேன்.

பாரத நாட்டின் குலதெய்வமாகிவிட்ட கண்ணனுக்குப் பாமாலை சூட்டாத கவிகள் அருமை. தன்னை நெடுநாட்க ளாக மறந்திருந்த பாரதநாடு திடீரென விழித்துக் கொண் டதும், அதன் எதிரே முதலில் தோன்றிய ஒளி, கீதாசாஸ் திரத்தைக் கூறிப் பார்த்தனுடைய ரதத்தை வெற்றிபெற ஓட்டிய கண்ணபிரானுடைய உருவமே. அந்த உருவமானது நமது கவியின் இதயத்திலும் எழுந்து அவருடைய கவிதைக்கு ஒரு சோபையைக் கொடுத்தது.

பத்து வருஷங்களுக்கு முன் அவர் பதிப்பித்த ஜன்ம பூமி யிலேயே ஸ்ரீ கிருஷ்ண ஸ்தோத்திரம் என்று இரண்டு செய்யுள்கள் காணப்படுகின்றன. ஆனுல், பிற்பட்டுத்தான்

கண்ணனுடைய செயல்களும் திருவிளையாடல்களும் அவர் மனத்தைப் பூரணமாக ஆகருஷித்தன. இவ் ஆகருஷணத் திற்கு நாலாயிரப் பிரபந்தத்துள் பெரியாழ்வார் அருளிச் செய்த திருப்பாசுரங்களின் அனுஸந்தானம் முக்கிய காரணமாக இருந்திருக்கிறது. இக் கண்ணன் பாட்டா னது பாவ விஷயத்தில் அப் பாசுரங்களின் வழியையே தழுவியதாக இருக்கிறது.

இஷ்ட தெய்வத்தைப் பல பாவங்களால் வழிபடலாகும் என்று நமது பக்தி சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. நமது ஆசிரியரும் இதை அனுசரித்துக் கண்ணனைத் தாயாகவும் தந்தையாகவும், எஜமானனாகவும், குருவாகவும், தோழனாக வும், நாயகியாகவும், நாயகனாகவும் பாவித்துப் பாடுகிறார்.

இவற்றுள், நாயக நாயகி பாவத்தைப் பற்றி இங்குச் சில மொழிகள் கூறாது விடமுடியவில்லை. இப் பாவத்தால் பகவானை வழிபடும் முறை தொன்றுதொட்டுப் பக்தர்களா லும் கவிகளாலும் அனுசரிக்கப்பட்டு வருகிறது. ரோமன் கத்தோலிக் மதத்திலேகூட அடியார் வர்க்கத்தை நாயகி யாகவும் கிறிஸ்துவை நாயகனாகவும் பாவித்து எழுதிய ஸ்தோத்திரங்கள் பல உள. நமது பாகவதத்தில் கோபிகை களின் உபாக்கியானங்களெல்லாம் இப் பாவத்தைத் தழுவி எழுதப்பட்டுள்ளனவே. மகா பக்திமதியான மீராபாய் உலகத்திலுள்ள ஜீவகோடிகள் அனைத்தும் ஸ்திரீப்பிராயம் என்றும் பகவான் ஒருவனே புருஷன் என்றும் பாவித்துப் பக்தி செய்திருக்கிறார். பரமஹம்ஸ ஸ்ரீராமகிருஷ்ண தேவ ரும் தம்முடைய அனுபவங்களுள் நாயகி அனுபவத்தையும் அனுபவிக்க எண்ணி, சேலை தரித்துக்கொண்டு, ராதை என்கிற பாவத்தால் கண்ணனை வழிபட்டார் என்று சொல் லப்படுகிறது. திருக்கோவையாரையும், ராமலிங்க சுவாமி களின் திருவருட்பாவையும் அனுபவித்த தமிழருக்கு இவ் விதம் வழிபடும் முறை புதிதாகப்படாது.

ஆனால், இந்தப் பாவத்தை ஆளுவது கத்தியின் கூர்ப் பக்கத்தின் மீது நடப்பதைப் போன்ற கஷ்டமான காரியம்.

ஒரு வரம்பு இருக்கிறது; அதற்கு இப்புறம் அப்புறம் போய்விட்டால், அசந்தர்ப்பமாகிவிடும். ஸ்ரீ பாகவதத்தினும் கூட கோபிகா உபாக்கியானங்களில் சுக பகவான் இவ் வரம்பை அங்கங்கே கடந்துவிட்டிருக்கிருர் என்பது எனது தாழ்ந்த அபிப்பிராயம்.

கடல் ஞாலம் செய்தேனும் யானே என்னும்,
கடல் ஞாலம் ஆவேனும் யானே என்னும்

என்று தொடங்கும் திருவாய் மொழி (5, 6–1) கஊயும்,

கருப்பூரம் நாறுமோ, கமலப்பூ நாறுமோ?
திருப்பவளச் செவ்வாய்தான் தித்தித் திருக்குமோ?

என்றும் தொடங்கும் ஆண்டாளுடைய (நாச்சியார் திரு மொழி 7 – 1) பாசுரங்களையும் போலச் செயிரின்றி இப் பாவத்தைப் பாடுவது அனேகமாய் அசாத்தியம்.

நமது கவியும் இப் பாவத்தை விரிக்கையில் பரபக் தியைவிடச் சாரீரமான காதலையே அதிகமாக வர்ணித் திருக்கிருர். ஆனல், சுகப்பிரம்மமே நிறுத்த முடியாததான தராசுமுனையை நம் ஆசிரியர் நிறுத்தவில்லை என்று நாம் குறைகூறலாமா?

இந்தக் கீர்த்தனங்களைப் பரபக்திக்குப் பேரிலக்கிய மாகக் கொள்ள வேண்டுவதில்லை. ஆசிரியர் இந் நூலில் கவி என்கிற ஹோதாவில்தான் நம்மிடம் வருகிருர் என நினைக்கவேண்டும். கவிதா ரீதியாகப் பார்க்கும்போது, இக் கீர்த்தனங்களுள் பெரும்பாலானவையிலுள்ள சுவை தேனினும் இனிதாயிருக்கிறது.

இன்னென்று: கவிதையழகை மாத்திரம் அனுபவித்து விட்டு, இந் நூலின் பண்ணழகை மறந்துவிடக் கூடாது. இதிலுள்ள பாட்டுக்களிற் பெரும்பாலானவை தாளத்தோடு பாடுவதற்காகவே எழுதப்பட்டவையா யிருக்கின்றன. கடற்கரையில், சாந்திமயமான சாயங்கால வேளையில், உலகனைத்தையும் மோகவயப்படுத்தி நீலக் கடலையும்

பாற்கடலாக்கும் நிலவொளியில், புதிதாகப் புனைந்த கீர்த்தனங்களைக் கற்பனு கர்வத்தோடும் சிருஷ்டி உற்சாகத்தோடும் ஆசிரியன் தன்னுடைய கம்பீரமான குரலில் பாடினதைக் கேட்ட ஒவ்வொருவரும் இந் நூலிலுள்ள பாட்டுக்களை மாணிக்கங்களாக மதிப்பர்.

இந் நூலைத் தமிழகம் ஆதரித்துத்தான் இரண்டாவது பதிப்பு வெளிவருகிறது. ஆனால், ஹரீந்திரநாத சட்டோபாத்யாயா எழுதிய ஆங்கிலக் கீர்த்தனங்களின் விலை மூன்று ரூபாயாக இருக்க, அளவில் அந் நூலில் குறையாததும், சுவையில் அதற்கு இணையாக இருப்பதுமான இந் நூலின் முதற் பதிப்புக்குக் காகித விலை ஏறி விற்ற காலத்தில் பதிப்பாசிரியர், விலை கால் ரூபாயாகக் குறிக்க வேண்டியிருந்தது என நினைக்கும்போது, நாட்டில் தமிழபிமானம் வெளிப்படையாக விளங்கவில்லை என்றுவது ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். முன் காலத்தில் ஆசிரியர்களுக்கு அரசர்கள் ஏராளமான பொருள் உதவிசெய்து, அவர்கள் மனத்தைச் சிறிய விசாரங்கள் பீடிக்காமல் காத்துவந்து, அவர்களுடைய ஆற்றல் நாளுக்குநாள் அதிகரிக்கும்படி செய்துவந்தார்கள். தற்காலத்தில் கல்வி யபிமானமுள்ள பொதுஜனங்கள்தாம் அக்காலத்து அரசரின் ஸ்தானத்தை வகிக்கிருர்கள். இவர்கள் தங்கள் அபிமானத்தை, விலையைப் பொருட்படுத்தாமல் நூல்களின் யோக்கியதையைக் கருதி ஆதரித்துத்தான், காட்டமுடியும். நமது ஆசிரியரின் நூல்களை நம் நாட்டவர் சரிவர ஆதரிக்காத தனுலே,

“சுற்றினில்லாதே போ, பகையே;—
துள்ளி வருகுது வேல்” [தோத்திரப் பாடல்கள்]

என்றும்,

“தனுஉண்டு காண்டீவம் அதன்பேர்” [பாஞ்சாலி சபதம்]

என்றும் உள்ள அக்ஷரலக்ஷம் பெறுமான பாக்களை எழுதி

யிருக்கும் அவருடைய உற்சாகம் குன்றிப்போயிருக்கிறது. தமிழபிமானிகள் இப்பதிப்பை ஆதரித்து வாங்கி ஆசிரியனுடைய உற்சாகத்தை உயர்த்தி அவரால் தமிழில் புதிய இலக்கியங்கள் பிறக்கும்படி செய்வார்கள் என நம்புகிறேன்.

பாடல் முதற் குறிப்பகராதி

பொருளடக்கம்